

A **(település neve)**i Ítéltábla dr. Bihari Krisztina tag által képviselt felperesnek - a Sulyok és Ádám Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Ádám Attila) által képviselt I. r. és dr. Papp Róbert ügyvéd által képviselt „II. r., III. r., IV. r. és a V. r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a **(település neve)**i Törvényszék 2015. február 9. napján kelt 7.G.40.276/2013/44. számú ítélete ellen az I. r. alperes 45. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A keresetet elutasítja.

Mellőzi az I. r. alperes elsőfokú perköltség és eljárási illeték fizetésére kötelezését.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 5 395 327 (ötmillió-háromszázkilencvenötezer-háromszázhuszonhét) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes és a **(N.) Kft.** 2005. október 12. napján adásvételi előszerződést kötöttek, amelyben vállalták, hogy a **(település neve)**, belterület **(ingatlan hrsz.-a)**. hrsz. alatti, **(település neve)**, **(ingatlan címe)**. számú ingatlan 1585/10000 tulajdoni hányada tulajdonjogának átruházására legkésőbb 2005. november 15. napjáig adásvételi szerződést kötnek egymással. A felperes, mint vevő 12 500 000 Ft megfizetését vállalta azzal, hogy az előszerződés aláírásakor 2 500 000 Ft-ot megfizetett az eladónak.

A **(N.) Kft.** a 2005. október 27. napján kelt adásvételi szerződéssel az említett ingatlan 1585/10000 arányú tulajdonjogát pénzügyi lízingbeadás céljából az I. r. alperesre ruházta át azzal, hogy elismerte, miszerint a 12 500 000 Ft vételárból 2 500 000 Ft-ot már átvett. Az I. r. alperes vállalta a fennmaradó 10 000 000 Ft öt banki napon belül történő megfizetését.

A felperes és az I. r. alperes ugyanezen a napon lízingszerződést kötöttek a fenti ingatlan 1585/10000 tulajdoni hányadára. A szerződés 4. pontja mértékadó devizanemként a svájci frankot (CHF) jelölte meg, az 5. pont pedig a felperes, mint lízingbevevő által teljesítendő fizetési kötelezettséget részletezte akként, hogy „hitelminősítési díj: 100 000 Ft, tőketartozás (lízingtárgy szerződés szerinti ára) 10 250 000 Ft, áfa 2 562 500 Ft, maradványérték nincs.” A szerződés ugyanezen pontjában a felek a fizetendő összes lízingdíj összegét 15 445 140 Ft-ban határozták meg azzal, hogy azt a felperesnek 96, egyenként 131 590 Ft összegű részletekben kell megfizetnie.

A szerződés 1. pontja értelmében az egyedi lízingszerződésben nem szabályozott kérdéseket az

annak elválaszthatatlan részét képező **(üzletszabályzat 1. megjelölése)** megjelölésű üzletszabályzat (ÜSZ1) tartalmazza. A felperes a szerződés 2. pontjában rögzített nyilatkozatában elismerte, hogy az üzletszabályzatot átvette, megismerte, azt magára nézve kötelezőnek fogadja el.

A lízingszerződésben megjelölt, I. r. alperes által kidolgozott **(üzletszabályzat 1. megjelölése)** megjelölésű üzletszabályzat - egyebek mellett - a következő rendelkezéseket tartalmazta:

I/1. „Lízingszerződés: A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. hatálya alá tartozó olyan pénzügyi lízingszerződés, amellyel a futamidő lejártakor a lízingbevevő a lízingszerződésben foglalt kötelezettségeinek maradéktalan teljesítésével a dolog tulajdonjogát megszerzi.”.

- I/7. „Lízingdíj: A lízingdíj magában foglalja a Lízingbevevő tőketartozását (a lízingtárgy szerződés szerinti ára) és a tőkére számított ÁFÁ-t, kezelési költséget, valamint a kamatot”.

- I/8. „Mértékadó devizanem: Az egyedi lízingszerződésben meghatározott devizanem.

- I/9.c. „Mértékadó kamatláb: Amennyiben a mértékadó devizanem egyéb - forinttól vagy EURO-tól eltérő -, úgy a Reuter Monitor Money Rate Service „LIBO” elnevezésű oldalán a mértékadó devizanemben hat hónapos kamatperiódusra közölt, éves százalékban kifejezett LIBOR kamatláb a mérvadó”.

- I/13.a. „Kamatváltozás I.: A mértékadó kamatláb változásának függvényében meghatározott kamatkülönbözet”.

- I/13.b. „Kamatváltozás II. (árfolyamváltozás): A mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében az alábbi képlet szerint meghatározott kamatkülönbözet:

Kamatváltozás II. = fizetési kötelezettség x ((fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam/mértékadó árfolyam) - 1).”

- I/13.c. „Kamatváltozás III. (árfolyamváltozás): A lízingszerződés futamidő lejárt előtti megszűnésekor fizetendő - ki nem terhelt - kamatkülönbözet, amelynek mértéke a szerződés megszűnésének eseteit szabályozó rendelkezésekben külön kerül meghatározásra.”

- I/15. „Kezelési költség: A szerződés futamidő alatti kezelése érdekében felmerülő költségeket magában foglaló díj, amelynek mértékét és esedékességét a Felek az egyedi lízingszerződésben határozzák meg”.

- II/4. „A Lízingbeadó jogosult a kamatváltozás I. szerint az egyedi lízingszerződésben meghatározott, még ki nem fizetett lízingdíjakat egyoldalúan megváltoztatni, amennyiben a mértékadó kamatláb változik. A lízingdíj módosítása a Lízingbevevő értesítésével lép hatályba”.

- II/5. „Az esedékessé vált lízingdíjakra jutó kamatváltozás II-t a Lízingbeadó utólag - a hirdetményben közzétett gyakorisággal - terheli ki, amennyiben a még ki nem terhelt valamennyi kamatváltozás II. összege legalább a hirdetményben meghatározott mértéket eléri. A szerződés megszűnésekor a Lízingbeadó a ki nem terhelt valamennyi kamatváltozás II-t kiterheli, illetve jóváírja”.

A hirdetmény szerint az I. r. alperes az árfolyamváltozásból eredő fizetési kötelezettséget háromhavonta terhelte ki.

Az ÜSZ1 helyébe 2009. augusztus 1. napjától a **(üzletszabályzat 2. megjelölése)** számú üzletszabályzat (továbbiakban: ÜSZ2) lépett, amely tartalmilag megegyezik az ÜSZ1 perben alkalmazandó rendelkezéseivel.

Az I. r. alperes a lízingszerződést a felperes késedelmes teljesítésére hivatkozással 2012. március 8. napján felmondta.

A felperes a **(település neve)**i Törvényszéken 7.G.40.314/2011. számon előterjesztett, majd módosított keresetében kérte annak megállapítását, hogy az egyedi lízingszerződés 4. pontja, valamint az üzletszabályzat általa megjelölt rendelkezései érvénytelenek. Kérte továbbá, a bíróság állapítsa meg, hogy a forint pénznemben meghatározott teljes tartozását megfizette, ezáltal a lízingszerződésben megjelölt ingatlanhányad tulajdonosává vált, ezért az I. r. alperest a tulajdonjog-átruházásához szükséges nyilatkozat kiadására, a II - V. r. alpereseket pedig tulajdonjoga megállapításának tűrésére kötelezze.

Az I. r. alperes a kereset elutasítását kérte.

A II-V. r. alperesek a keresetet elismerték.

Az elsőfokú bíróság a 7.G.40.314/2011/27. számú rész- és közbenső ítéletével megállapította, hogy a perbeli lízingszerződés CHF devizanemben nem jött létre,erre tekintettel a **(üzletszabályzat 1. megjelölése)** Üzletszabályzat II/4., 5., III/1.b., f., g., a VI/4.a., b. és a VII/1.b. pontjaiban írt rendelkezések érvénytelenek, illetve a felperes és az I. r. alperes közötti elszámolás során nem alkalmazhatók. A szerződést 12 812 500 Ft tőkeösszeg és összesen 15 445 140 Ft lízingdíj vonatkozásában a határozat meghozatalának időpontjáig hatályossá nyilvánította. Ezt meghaladóan a megállapítási keresetet elutasította. Megállapította ugyanakkor, hogy a tulajdon megállapítására és az annak bejegyzésére, valamint a tűrésre kötelezés iránti kereset jogalapja fennáll.

A **(település neve)**i Ítéltábla a Gf.II.30.395/2012/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság 27. sorszámú rész- és közbenső ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A felperes másodfokú eljárással kapcsolatos költségét 400 000 Ft-ban, az I. r. alperesét 1 635 600 Ft-ban állapította meg.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott, a teljes keresetet elutasító 7.G.40.007/2013/9. számú ítéletét a **(település neve)**i Ítéltábla a Gf.II.30.166/2013/5. számú határozatával részítéletnek tekintette, a felperes és az I. r. alperes között 2005. október 27. napján létrejött lízingszerződés érvénytelenségének megállapításra irányuló keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot a per további tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Alaptalannak találta az I. r. felperes szerződés egészének és az egyes szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítására irányuló keresetet elutasító ítéleti rendelkezést támadó fellebbezését. Határozatának indokolásában egyebek mellett kifejtette, a lízingszerződés megfelel a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) szerződéskötéskor hatályos 210. § (2) bekezdésében írt rendelkezéseknek. A lízingdíj összetevőjeként jelentkező kamat meghatározásra került, az ÜSZ1 I/9.c. pontjának a Ptk. 207. §-a szerinti értelmezésével az állapítható meg, hogy az ügyleti kamat mértéke a svájci frankra irányadó LIBOR kamatlábbal egyezik meg. Megállapította továbbá, az üzletszabályzat I/13.b. és c. pontjai, valamint a II/4, II/5. pontjai a felperest terhelő lízingdíj fizetési kötelezettségnek a forint svájci frankhoz viszonyított árfolyamváltozásából eredő módosulására vonatkozóan tartalmaznak rendelkezéseket. Rámutatott, nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét az árfolyamváltozásból eredő kockázat ügyfélre történő terhelése, ezért a szerződés érvénytelenségére irányuló keresetet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést megalapozottnak találta és részítéletével helybenhagyta. A hatályon kívül helyezés indokaként azt jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság nem hozott döntést a felperes tulajdoni igényéről. E kereseti kérelem elbírálására utasította az elsőfokú bíróságot.

A megismételt eljárásban a felperes tulajdonjogi igényével kapcsolatos keresetét fenntartotta. Állította, szerződésszegést nem követett el, nem esett késedelembe, az I. r. alperesi felmondás jogszerűtlen volt, így a lízingszerződés előtörlesztéssel szűnt meg. Levezetett számítása szerint a szerződésből eredő fizetési kötelezettségét teljesítette, ezért a lízingtárgy tulajdonjogát megszerezte.

Az I. r. alperes ellenkérelmében e kereseti kérelem elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperest az egyedi szerződésben meghatározott fizetési kötelezettség terhelte, annak pedig nem tett eleget. Előadta, a svájci frank LIBOR kamata nem egyezik meg az ügyleti kamat mértékével, az referencia kamat, amelynek változása kihatással van az ügyleti kamat változására. Hangsúlyozta, az érvényes szerződés alapján jogosult volt a hirdetmény szerinti költségek felszámítására, emellett a felperest terhelte az árfolyamváltozásból eredő különbözet.

A II-V. r. alperesek a megismételt eljárásban nyilatkozatot nem tettek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felperes megszerezte a **(település neve)** belterület **(ingatlan hrsz.-a)**. hrsz. alatti **(település neve)**, **(ingatlan címe)**. számú ingatlan 1585/10000 hányadának tulajdonjogát. Az I-V. r. alpereseket ennek tülésére kötelezte. Ítéletével pótolta az I. r. alperesnek a felperes tulajdonjoga bejegyzéséhez szükséges hozzájáruló nyilatkozatát. Rendelkezett az ingatlanügyi hatóság - ítélet jogerőre emelkedését követő - megkereséséről a felperes tulajdonjogának bejegyzése végett. Kötelezte az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 807 500 Ft perköltséget, továbbá az államnak 2 114 300 Ft illetéket. Határozatának indokolása szerint az elszámolást az elsőfokú bíróságnak a szerződés és az üzletszabályzat rendelkezéseinek másodfokú bíróság szerinti értelmezésével kell végrehajtani. Szakértői bizonyítást rendelt el azzal, hogy a szakértő a felperes fizetési kötelezettségének meghatározása során a svájci frank LIBOR kamatát vegye figyelembe. Az így beszerzett és kiegészített szakvéleményt ítélezése alapjául fogadta el. Annak alapján megállapította, a szerződés felmondásának időpontjában (2012. március 8. napján) a felperesnek 1 988 959 Ft túlfizetése volt, míg 1 247 613 Ft árfolyamváltozás terhelte, így a felperes által teljesített összeg fedezetet nyújtott az árfolyamváltozásra is. Miután pedig a felperes a szerződésben foglalt kötelezettségének eleget tett, az ingatlan tulajdonjogát megszerezte, és az ÜSZ2. XI/3. pontja alapján pótolta az I. r. alperes tulajdonjog bejegyzéséhez szükséges nyilatkozatát.

Az ítélet ellen benyújtott és kiegészített fellebbezésében az I. r. alperes elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Kifejtett álláspontja szerint az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 207. § (2) bekezdése **(település neve)**i Ítéletábla részítéletében hivatkozott rendelkezésének „az általános szerződési feltétel meghatározójával szerződő fél” kitétele csak 2006. március 1. napján lépett hatályba, míg a perbeli szerződést a felek ezt megelőző időpontban kötötték, ebből következően a részítéletben foglalt szerződésértelmezés nem lehet az elszámolás alapja.

Hangsúlyozta, a lízingszerződés a felperes fizetési kötelezettségét összecszerűen tartalmazza, a felek e szerződési rendelkezést egyedileg megtárgyalták. Kifejtette, a szerződés részítélet szerinti értelmezésének elfogadása mellett - amely szerint az ügyleti kamat mértéke a svájci frankra irányadó LIBOR kamatlábbal egyezik meg - az állapítható meg, hogy az ellentétes az egyedileg megtárgyalt szerződési feltétellel, így a Ptk. 205. § (6) bekezdése alapján ez utóbbi vált a szerződés részévé. Kiemelte, a szakértő kiegészítő véleményében megállapította, hogy a lízingdíj a tőketörlesztésen kívül a kamat összegét is tartalmazza, továbbá, ha az összes lízingdíjból a

tőketartozás és az áfa összege levonásra kerül, a különbözetként jelentkező összeg alapján az ügyleti kamat évi 6 % mértékű. Megítélése szerint ez egyben azt is jelenti, hogy a megismételt eljárásban olyan új tények és bizonyítékok merültek fel, amelyeket az alapeljárásban és a másodfokú eljárásban nem vizsgált a bíróság, ezért véleménye szerint az elsőfokú bíróságnak a felek közötti elszámolást az egyedi szerződésben meghatározott évi 6 %-os ügyleti kamat alapulvételével kellett volna elvégeznie, és annak eredménye alapján a keresetet el kellett volna utasítania.

Részletesen kifejtette az álláspontját arra nézve, hogy a svájci frank LIBOR kamata miért nem feleltethető meg az ügyleti kamat mértékének. Számos, a szakvélemény megállapításait támadó kifogást fogalmazott meg, amelyre tekintettel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem fogadhatta volna el a szakvéleményt ítélezése alapjául, ezért az elsőfokú ítélet megalapozatlan.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, az I. r. alperes jelen eljárásban nem tehet vitássá a jogerős részítélet megállapításait, erre felülvizsgálati eljárás keretében kerülhetett volna sor, ilyet azonban nem kezdeményezett. Hangsúlyozta, az ítéletábra jogerős részítéletében rögzítettől eltérő elszámolásra jelen eljárásban nem kerülhet sor, és az elsőfokú bíróság ennek megfelelően végeztette el a szakértővel az elszámolást.

Véleménye szerint a fellebbezés érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályja is van, az nem felel meg a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltaknak, mert nem tartalmaz határozott fellebbezési kérelmet, azaz az I. r. alperes nem jelölte meg, hogy az elsőfokú határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kéri. Nem tartalmazza ugyanis a jogorvoslati kérelem, hogy az I. r. alperes álláspontja szerint neki (a felperesnek) milyen összegű tartozása áll fenn, amely miatt az ingatlan tulajdonjogát nem szerezheti meg.

A fellebbezés **alapos.**

A fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra mindenekelőtt rámutat arra, nincs akadály a fellebbezés érdemi elbírálásának, mert az mindenben megfelel a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltaknak: a jogorvoslati kérelem az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására irányul. A per tárgya nem a felek szerződésének pontos elszámolása, a felperes ugyanis nem terjesztett elő olyan kereseti kérelmet, amelyben az általa állított túlfizetés visszafizetésére kéri kötelezni az I. r. alperest, és az I. r. alperesnek sincs viszontkeresete a felperest esetlegesen terhelő tartozás megfizetése iránt. A perben a felperes tulajdoni igényt érvényesített, amely akkor lehet megalapozott az ÜSZ1 I/1. pontja szerint, ha a szerződésből eredő fizetési kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette. Az I. r. alperes a kereset elutasítását arra alapítottnak kérte, hogy a tulajdonszerzésnek ez a feltétele nem valósult meg, a felperes a lízingszerződés alapján őt terhelő fizetési kötelezettségének nem tett eleget hiánytalanul. Mindebből következően az I. r. alperes védekezése és ennek megfelelően a kereset elutasítására irányuló fellebbezési kérelme elbírálásának nem feltétele a felperesi tartozásösszegezés megjelölése.

Az előzőekben már hivatkozott ÜSZ1 I/1. pontja értelmében a felperes és az I. r. alperes között pénzügyi lízingszerződés jött létre, amely alapján a futamidő lejártakor a lízingbevevő a lízingszerződésben foglalt kötelezettségeinek maradéktalan teljesítésével szerzi meg a lízingtárgy tulajdonjogát. Miután jogerős részítélettel elutasításra került mind a szerződés egésze, mind az egyes szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset, a bíróságnak a felperes tulajdoni igényének elbírálása során egyrészt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperest milyen mértékű fizetési kötelezettség terhelte az egyedi szerződés és az annak részét képező üzletszabályzat alapján, vizsgálnia kellett továbbá, hogy a felperes maradéktalanul teljesítette-e fizetési kötelezettségét. A fellebbezésben írtakra figyelemmel a fentiekben túl tisztázást igényelt az a kérdés is, hogy a jogerős részítélet indokolásának megállapításai a tulajdoni igény

elbírálása során a felperes fizetési kötelezettségének meghatározása körében mennyiben kötik a bíróságot, mennyiben fűződik azokhoz anyagi jogerőhatás. A Pp. 229. § (1) bekezdésében megfogalmazott anyagi jogerőhatás azt jelenti, hogy az anyagi jogerős határozathoz mind a bíróság, más hatóság, mind a felek kötve vannak, ítélt dolog (res iudicata) keletkezik. Az ítélt dolog tárgya a keresettel érvényesített anyagi jogról való döntés, a jogerős ítélet tehát az azzal elbírált anyagi jogi igény tárgyában köti a bíróságot.

Jelen ügyben a jogerős részítelet a lízingszerződés teljes illetve részleges érvénytelenségének megállapítására irányuló anyagi jogi igényről határozott, azt az anyagi jogi jogkérdést döntötte el, hogy a felperes által hivatkozott okokból érvénytelen-e a szerződés. A felperes az érvénytelenség egyik okaként azt jelölte meg, hogy a szerződés nem határozza meg egyértelműen a kamat mértékét. Az ítéletábra ebben a kérdésben úgy foglalt állást, hogy a kamat mértéke meghatározásra került, azt a svájci frank ÜSZ1 I/9. c. pontja szerinti LIBOR kamatában állapították meg a felek, ezért a szerződés ez okból nem érvénytelen. E tekintetben a részítelet jogereje kötötte az elsőfokú bíróságot, és köti az ítéletábrát jelen eljárásban is, ettől függetlenül az ítéletábra álláspontja ebben a kérdésben változatlan, a részíteletben kifejtett indokok alapján.

A jogerős részítelet indokolásának a határozat 9. oldalán írt az a megállapítása, hogy milyen tételekből tevődik össze a felperes fizetési kötelezettsége, a részítelettel elbírált anyagi jogi igénynek, az azt érintő jogkérdésnek nem része, így az nem kötötte az elsőfokú bíróságot, és az ítéletábrát sem köti a jelen fellebbezési eljárás során, az ott írtak ugyanakkor pontosításra szorulnak az alábbiakra figyelemmel:

A peres felek perbeli megállapodása elnevezését és tartalmát tekintve egyaránt pénzügyi lízingszerződés. A pénzügyi lízingszerződés az 1959-es Ptk-ban nem szabályozott atipikus szerződés, amely az adásvétel (részletvétel), a pénzkötelmek (hitelviszony) és a használati kötelmek tényállási elemeit egyaránt hordozza. A lízingbeadó a lízingtárgy tulajdonjogát - a későbbi lízingbevevő választása szerint - adásvételi szerződéssel megszerzi, a beszerzési vételárat kiegyenlíti, majd a megkötött lízingszerződés alapján köteles a lízingtárgyat tartós, határozott időre a lízingbevevő használatába adni, a lízingbevevő pedig ezért időszakonként visszatérően lízingdíjat fizetni. A lízingbeadó a dolog beszerzési árát a lízingkulcs (lízingszorzó) alkalmazásával megnöveli, és az így kalkulált lízingdíjat a tartós használat időtartama alatt a lízingbevevő időszakonként visszatérően lízingdíjrészek formájában fizeti, majd a futamidő leteltével a lízingtárgy tulajdonjogát (maradványértéken) a lízingbeadótól megszerzi (BDT2007. 155., EBD2013. G.9.). Mivel a tartós futamidő alatt a dolog a lízingbevevő használatába kerül, a lízingdíj valójában két különböző szolgáltatás együttes ellenértékeként jelenik meg: egyfelől a beszerzési ár törlesztéseként, másfelől használati díjként. Polgári jogi szempontból tehát a pénzügyi lízingszerződés lényeges tartalmi eleme a lízingtárgy, amelyet a lízingbeadó a lízingbevevő részére használatba ad, valamint a lízingbevevő által ellenszolgáltatásként fizetendő lízingdíj.

Mindennek nem mond ellent a pénzügyi lízing fogalmának a Hpt. 2. számú melléklete értelmező rendelkezései I.11. pontjában rögzített meghatározása. Eszerint pénzügyi lízing az a tevékenység, amelynek során a lízingbeadó ingatlan vagy ingó dolog tulajdonjogát, illetve vagyoni értékű jogot a lízingbevevő megbízása szerint abból a célból szerzi meg, hogy azt a lízingbevevő határozott idejű használatába adja oly módon, hogy az a lízingbevevő könyveiben kerül kimutatásra. A használatba adással a lízingbevevő jogosultságot szerez arra, hogy a szerződésben kikötött időtartam lejártával a lízingdíj teljes tőketörlesztő és kamattörlesztő részének, valamint a szerződésben kikötött maradványérték megfizetésével a dolgon ő, vagy az általa megjelölt személy tulajdonjogot szerezzen. A felek a szerződésben kötik ki a lízingdíj tökerészét - amely a lízingbe adott vagyontárgy, vagyoni értékű jog szerződés szerinti árával azonos -, valamint kamatrészét és a törlesztésének ütemezését.

A fentiek szerint a Hpt. a pénzügyi lízing ellenszolgáltatásaként meghatározott lízingdíjat a teljes tőketörlesztő és kamattörlesztő részletek összegében határozza meg. Az itt szabályozott kamatrész azonban tartalmában nem azonos a Hpt. értelmező rendelkezések III.7. pontjában foglalt kamattal, amely szerint a kamat az adós által a kölcsönnyújtónak (betételhelyezőnek) az elfogadott betét vagy az igénybe vett kölcsön használatáért, kockázataért fizetendő, a betét- vagy kölcsönösszeg százalékában meghatározott, időarányosan térítendő (elszámolandó) pénzösszeg vagy egyéb hozadék. Lízingszerződésnél ugyanis a lízingbevevő nem pénzösszeget kap időleges használatba, hanem a lízingtárgyat, amelynek használatáért nem kamatot, hanem használati díjat (lízingdíjat) köteles fizetni, így a lízingdíj Hpt. 2. számú melléklete I.11. pontja szerinti „kamatrésze” alatt ténylegesen a lízingdíj használati díj része értendő.

A lízingszerződés létrejötte és érvényessége szempontjából közömbös, hogy a lízingbeadó a lízingdíj használati díj részét (a Hpt. szóhasználatával: kamatrészét) miként állapítja meg, ennek során a lízingkulcsot hogyan, mi alapján kalkulálja. Tekintettel arra, hogy a lízingszerződés kölcsönelemet is tartalmaz, nem kizárt, hogy a lízingbeadó a lízingdíj használati díj részének meghatározása során olyan lízingkulcsot (lízingszorót) alkalmazzon, amelyben valamilyen formában a lízingdíj tőkerésze a kamatát is számításba veszi. Annak sincs továbbá akadálya, hogy ez a kamatelem referenciakamatként megjelölésre kerüljön a lízingszerződésben, mint olyan tényező, amelynek változása maga után vonja a lízingdíj használati díj részének változását, és ezáltal a törlesztő részletek futamidő alatti módosulását.

A perbeli lízingszerződés „egyedi” szerződésrésze pontosan, összecsúszva tartalmazza az összes lízingdíj összegét, amely magában foglalja a tőketartozást és a lízingtárgy használati díját. Lényeges ugyanakkor, hogy az üzletszabályzat mértékadó kamatlábra, a mértékadó kamatláb hatályos referenciaértékére, a „Kamatváltozás I”-re és a lízingdíjak mértékadó kamatláb változásától függő, lízingbeadó általi megváltoztathatóságára vonatkozó rendelkezéseiből kitűnően a perbeli esetben az alperes a lízingdíj meghatározásakor kamatelemet is kalkulált, mégpedig a svájci frank ÜSZ1 I/9.c) pontja szerint számított LIBOR kamatát, mint változó kamatot. További lényeges körülmény, hogy a perbeli lízingszerződés az egyedi szerződés 4. és az ÜSZ1 I/8. pontjaiban foglaltak alapján ún. deviza alapú ügylet. Ez azt jelenti, hogy az egyedi szerződésben megjelölt összes lízingdíj és a havi lízingdíjak összege is tájékoztató jelleggel került meghatározásra, a felperes által fizetendő lízingdíj egyedi szerződésben megjelölt mértékét módosította a CHF ÜSZ1 I/9. c) pontja szerinti LIBOR kamatának, továbbá a forint svájci frankhoz viszonyított árfolyamának a futamidő alatti változása.

Az egyedi szerződés az összes lízingdíjat 15 445 140 Ft-ban, a havi lízingdíjat 131 590 Ft-ban határozta meg. A könyvszakértői véleményből megállapíthatóan azonban a futamidő alatt változott a CHF LIBOR kamata és a CHF/Ft árfolyama is, így módosult a felperes által fizetendő lízingdíj összege is.

A szerződés szerint a lízingdíjon belül a lízingtárgy beszerzési ára (a lízingdíj tőkerésze) 10 250 000 Ft + 2 562 500 Ft áfa, összesen 12 812 500 Ft. Ebből a felperes a szakvéleményből megállapíthatóan a szerződéskötéssel egyidejűleg megfizetett 2 812 500 Ft-ot, valamint a 100 000 Ft hitelminősítési díjat, így ezen összegek után sem kamat, sem árfolyam-különbözet nem terhelheti. A lízingdíj tőkerészből fennmaradó 10 millió Ft-ot kellett a felperesnek 96 hónap alatt megfizetnie (havonta 104 167 Ft-ot), valamint a lízingdíj használati díj részét, amely utóbbinak egyik eleme a CHF - 10 millió Ft összegű tőkerész után számítandó, változó mértékű - LIBOR kamata. Ennek összege a szakvélemény szerint $12\,915\,816 - 12\,812\,500 = 103\,316$ Ft. A szerződéskötés időpontjában a szakvélemény szerint 1,203% volt a CHF LIBOR kamata, és ennek megfelelően a havi lízingdíj tőkerésze után a használati díjon belül fizetendő kamatrész $105\,420 - 104\,167 = 1253$. A teljes futamidőre (96 hónapra számítva) a használati díj kamatrésze $1253 \times 96 = 120\,288$ Ft. A LIBOR

kamat változása tehát az egyedi szerződésben megjelölt (a szerződéskötéskor kalkulált) lízingdíjat $120\,288 - 103\,316 = 16\,972$ Ft-tal csökkentette.

A lízingdíjat módosító másik tényező, az árfolyamváltozás viszont jelentősen növelte a felperes szerződéskötéskor meghatározott tartozását. A szakértő a szerződésben megjelölt 131 590 Ft havi lízingdíjjal szemben 104 167 Ft havi lízingdíj alapulvételével számította ki az árfolyamváltozásból eredően a felperest terhelő fizetés többletkötelezettséget 1 247 613 Ft összegben a felmondás időpontjáig. Valójában az árfolyamváltozás eredményeként a felperest ennél magasabb összegű árfolyam-különbözet terhelte, mivel a számítási alap is magasabb összegű a szakértő által figyelembe vette képest.

A felperesnek tehát az egyedi szerződésben megjelölt 15 445 140 Ft-on felül meg kellett fizetnie az árfolyamváltozásból eredő többletet, ami a fenti számítás szerint több, mint 1 247 613 Ft, tartozását csökkenti viszont a CHF LIBOR kamatának a csökkenése 16 972 Ft-tal. Ahhoz tehát, hogy a lízingtárgy tulajdonjogát megszerezze, a felperesnek több mint 16 675 781 Ft-ot kellett volna teljesítenie. Ehhez képest a szakvélemény szerint 13 538 052 Ft-ot fizetett, de a fentiekben megjelölt összeg a felperes saját előadása szerint kifizetett 15 358 725 Ft-ot is meghaladja. Következésképpen a felperes a lízingtárgy tulajdonjogát nem szerezhette meg.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy a felmondás időpontjáig (2012. március 8. napjáig) számolva a felperesnek fizetnie kellett volna a szerződéskötéskor teljesített 2 812 500 Ft-on felül a felmondásig eltelt 76 hónapra $76 \times 131\,590 = 10\,000\,840$ Ft-ot, valamint árfolyam-különbözet címén több, mint 1 247 613 Ft-ot, csökkenthette volna a tartozását a CHF LIBOR kamatának csökkenése, maximum 16 972 Ft-tal. Összesen tehát több, mint 14 043 981 Ft-ot kellett volna a felmondásig megfizetnie. Ha helyes a szakvéleménynek az a megállapítása, hogy a felperes eddig az időpontig összesen 13 538 052 Ft-ot teljesített, megállapítható a felperes fizetési késedelme, és az I. r. alperes által közölt felmondás jogszerűsége, így ebben az esetben a felmondással a szerződés megszűnt (Ptk. 321. § (1) bekezdés). Ha a felperes lízingdíj címén valóban 15 358 725 Ft-ot fizetett a felmondásig, nem eset késedelembe, és ezért a felmondás jogszerűtlen. Tekintve azonban, hogy időközben a szerződésben meghatározott teljes futamidő eltelt anélkül, hogy a felperes maradéktalanul eleget tett volna a fizetési kötelezettségeinek, a fentebb kifejtettek szerint a felperes akkor sem szerezhette meg a perbeli ingatlan tulajdonjogát, ha az I. r. alperes jogszerűtlenül mondta fel a szerződést. Erre figyelemmel a jelen jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen volt további bizonyítás lefolytatása a felperes által ténylegesen teljesített összeg meghatározása érdekében.

A kifejtettekre tekintettel az I. r. alperes fellebbezése megalapozottnak bizonyult, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította. Ebből következően az I. r. alperes mind az első, mind a másodfokú eljárásban pernyertesnek bizonyult, ezért az ítéletábra mellőzte a perköltség és eljárási illeték fizetésére kötelezését. A pereszes felperest 15 445 140 Ft pertárgyérték alapulvételével kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I. r. alperes perben felmerült költségeinek a megfizetésére, amely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) - b) , (4) és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján az alap- és a két megismételt elsőfokú eljárásban összesen 1 684 900 Ft, a Gf.II.30.395/2012/5. számú és a jelen másodfokú eljárásban megállapított összesen 821 229 Ft ügyvédi munkadíjat, továbbá a Gf.II.30.395/2012. számú és jelen másodfokú eljárás kapcsán megfizetett összesen 2 471 200 Ft fellebbezési eljárási illetéket, valamint az elsőfokú eljárásban előlegezett 417 998 Ft szakértői díjat foglalja magában.

S z e g e d , 2015. szeptember 17.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA **Gf.II.30.136/2015/11.szám**

A **(település neve)**i Ítéltábla dr. Bihari Krisztina tag által képviselt felperesnek - a Sulyok és Ádám Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Ádám Attila) által képviselt I. r. és a dr. Papp Róbert ügyvéd által képviselt II. r., III. r., IV. r. és V. r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a **(település neve)**i Törvényszék 2015. február 9. napján kelt 7.G.40.276/2013/44. számú ítélete ellen az I. r. alperes 45. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

K I E G É S Z Í T Ó Í T É L E T E T :

A **(település neve)**i Ítéltábla Gf.II.30.136/2015/7. számú ítéletét az alábbiak szerint egészíti ki:

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak fizessen meg 926 700 (kilencszázhuszonhatezer-hétszáz) Ft elsőfokú eljárási illetéket.

A kiegészítő ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az I. r. alperes fellebbezése alapján eljáró **(település neve)**i Ítéltábla a Gf.II.30.136/2015/7. számú határozatával a **(település neve)**i Törvényszék 7.G.40.276/2013/44. számú, a felperes keresetének helyt adó és - egyebek mellett - az I. r. alperest eljárási illeték fizetésére kötelező ítéletét megváltoztatta, a keresetet elutasította, továbbá mellőzte az I. r. alperes elsőfokú perköltség és eljárási illeték fizetésére kötelezését.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása következtében az I. r. alperes pernyertesnek bizonyult, ezért a személyes illetékfeljegyzési jog kedvezménye folytán le nem rótt kereseti eljárási illeték megfizetése az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján - a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - a felperest terheli.

Az ítéltábla a 7. sorszámú ítéletben elmulasztott rendelkezni az elsőfokú eljárási illeték viseléséről, ezért határozatát a Pp. 225. § (6) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint kiegészítette.

S z e g e d , 2015. október 14.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk..
előadó bíró

Lengyel Nóra sk.
táblabíró